

кучешка колибка. Всяка привечер те затваряли своите любими животни с резета и катинари.

Една заран, докато ги хранели, момчето рекло на момичето:

– Слушай, искаш ли тая заран да идем в гората и да докараме диви животни, да се народят малки – така ще размножим питомните домашни животни...

Като чули това, майките и бащите забравили господнята поръка и в един глас понечили да кажат на децата си, че те не са домашни животни, а са техните родители. Но вместо човешки думи от гърлата им прокънтяло цвилене, мучене, лай и магарешки рев.

Децата изпитали любов и болка към ревящите животни, но вече било късно – Господнята клетва се сбъднала и те завинаги останали домашни четириноги.